

SPADA

Asociația Noua Dreaptă
www.nouadreapta.org
Nr. 6, septembrie, an 2008

BASARABIA
chisinau@nouadreapta.org
spada@mail.md

De ce ursul n-are coadă?

În ultimele zile ale lui septembrie am fost martor la lansarea spectaculoasă a unui nou sindicat creat sub egida tineretului leninist, ateist și bolșevic. Totul ar fi fost normal și în conformitate cu legislația (trăim într-un stat unde înfloresc democrația!), dacă n-ar fi avut loc o situație extrem de neplăcută. Și anume, un oarecare Pavel Grigoriuc sau Grigorșciuc, purtând tricou roșu cu chipul renumitului Che Guevara, țița (în limba rusă) cât îl țineau bojocii lozinci cu caracter discriminatoriu față de românii-moldoveni, populația majoritară a Republicii Moldova.

Individul, reprezentant al noului sindicat leninist, milita pentru segregarea pe criterii etnice a societății moldovenești, venind cu inițiativa, citez: ca „să alungăm din universități pe fasciști și unioniști”; și să pună mâna, pe calea forței, pe putere. Mă întreb, în baza cărui drept, acest Grigorșciuc, își permite să pună semnul egalității între fasciști (termenul, în sens restrâns, desemnează pe membrii unui partid politic italian din perioada interbelică, iar în sens general având o semnificație profund negativă, practic echivalentă cu cea de maniac-ucigaș) și unioniști (persoane care militează pentru (re)uniunea Basarabiei cu patria mamă România prin referendum, adică respectând Constituția)!

Cine sunt unioniștii? Pe parcursul ultimilor 18 ani s-au pronunțat pentru unire multiple formațiuni politice și organizații obștești, printre care menționăm: FPCD (apoi PPCD), PFD, PLDM, PL, PNL, MAE, MURM etc., formațiuni care au reprezentat și încă reprezintă, inclusiv în Parlament, o mare parte din populația Republicii Moldova, parte care acum muncește la negru peste hotare, salvând în acest fel Republica de peire (deci nu strigă în piață lozinci xenofobe așa cum face uniunea tineretului leninist)! Este ofensată, public, în modul cel mai grosolan, majoritatea de 78% din populație! Populație care a fost alungată din țară, iar acum, dacă să credem în declarațiile lui Grigoriuc, vine și rândul intelectualilor patrioți și unioniști. Posibil că s-a ținut omul, dacă se vede în locul lui Ejov sau a lui Beria.

Constat și faptul că uniunea tineretului leninist, prin poporul moldovenesc subînțelege doar pe etnicii ruși, ucraineni, gagăuzi, iar elementul majoritar moldovenesc (sau românesc, după cum spune Marian Lupu) este lăsat undeva departe, la coadă. Situație care a ieșit în evidență în timpul lansării noului bloc sindicalisto-comsomolist.

În aceste condiții, calificăm caracterul acțiunilor și declarațiilor uniunii tineretului leninist și comsomolist, ateist și bolșevic, pe drept cuvânt, ca profund extremist, acțiuni care urmăresc, prin incitare la ură interetnică, să destabilizeze situația politică din Republica Moldova.

Atenționăm uniunea tineretului leninist că jocurile cu dimensiunea etnică, indiscutabil cu nuanță politică, prezintă un pericol grav pentru țară și stat, având în vedere că asemenea jocuri au provocat conflictul de pe Nistru în tragicul an 1992. Comsomoliștii se joacă cu focul. A fost Grigoriuc, și alții de teapa lui, pe linia de luptă ca să vadă cum curgea sângele fraților noștri, români și ruși? Sigur că nu! Altfel ar fi fost mai cumpătat la vorbe și declarații. A făcut acele declarații din greșeală, în mod întâmplător, cauzate de emoțiile apărute în plin elan oratoric? Desigur că nu, deoarece citea, cu coada ochiului, de pe foaie! Deci a gândit cuvântarea personal, din timp. Sau nu cumva i-a fost sugerată sau și scrisă de altcineva, din umbră?

Apare întrebarea: este vreo diferență între Uniunea tineretului leninist din Moldova și tineretul hitlerist? Se pare că nu! Che Guevara, luptător pentru dreptate socială și armonie interetnică, ar rămâne șocat și dezamăgit să audă vorbele bicisnicilor săi urmași. Rușine! De ce comsomoliștii fac așa ceva? În acest sens rușii au o vorbă plină de tâlc: „ot jira besitsea”, adică turbează de prea mult bine!

Considerăm declarațiile, făcute în cadrul lansării blocului sindicalisto-comsomolist, din 27 septembrie 2008, drept un act de chemare la ură interetnică și la răsturnare prin forță, pe cale violentă, a ordinii constituționale. În aceste condiții atenționăm instituțiile din Republica Moldova, însărcinate cu supravegherea ordinii publice și respectarea Constituției, și cerem să se ia, în cel mai urgent mod, măsurile de rigoare.

Noi, filiala Basarabeană a Asociației Noua Dreaptă, milităm pentru armonizarea relațiilor interetnice din Republica Moldova, inclusiv insistând asupra respectării drepturilor naturale ale stăpânilor primordialii ai acestui pământ – românii basarabeni. De ce suntem nevoiți să facem acest lucru? Răspunsul poate fi găsit în declarațiile comsomolistului Grigoriuc. Iată de ce ursul n-are coadă.

SERGIU ANTONESCU

Mai jos demonstrăm, un printr-un exemplu clasic la ce pot duce declarațiile unor indivizi de tipul comsomolistului Grigoriuc.

Realitate dură

De mic am fost badjocorit și călcat în picioare de baietii ruși mai mari. În fiecare zi eram bătut și numit în toate felurile (fascist român, vorbitor de o limba a homosexualilor etc.). Știti, odata într-o seara de vară (avem pe atunci 12 ani) eu și cu 5 baieti care erau și ei de aceeași vârstă ca și mine stăteam la o masă în fața blocului. Deodată am auzit că din spatele blocului cineva cânta imnul URSS. Apoi am zărit un grup de „naționaliști” ruși (aproximativ 10 baietani de vreo 16-18 ani) care fiind beți și văzându-ne sau încins și mai tare. Am încercat să fugim dar ne-au prins făcându-ne piedică fiecăruia din urmă. Ne-au bătut și percheziționat. La Victor într-un buzăr au găsit o brățară tricolor. Victor o purta pentru că zicea el că-i aducea noroc. Când au văzut tricolorul au început să zbiere precum zbiară vampirul la vederea luminii. Chinul nostru abia se începea. Ne-au dus în pădure, ne-au desbrăcat, ne-au tăiat părul din cap și, cel mai dureros, au dat foc tricolorului în fața noastră. Fiecare din noi era ținut de cap pentru a vedea cum arde pâna la urmă tricolorul. Râdeau, zbieau de bucurie, și turnau vodcă pe noi pentru a ne da foc. Unul din ei a început să sape chiar o groapă cu ajutorul unei băte ascuțite. În timpul acesta din nou râdeau, ne batjocoreau și din când în când ne loveau cu piciorul în față. Atunci

am început să mă rog la Dumnezeu să-mi ierte păcatele și să facă așa ca trupul meu să fie găsit pentru a fi înmormântat creștinește. M-am uitat la prietenii mei cu care mă cunoșteam de la 4 ani. De atâta durere deja nu mai reacționau la orice lovitură aplicată în față. Devenise și ei îngândurați și împăcați. La un moment dat unul din ruși a zis „tak cio zamocem zasranțev? (păi ce, îi omorâm pe netrebnici?). La auzul acelor cuvinte noi toți am început din răspuțeri a plânge și a-i ruga să ne dea drumul să mergem acasă la părinții noștri. Un prieten de-al meu, Sandu, de durere și frică a leșinat. Eu eram plin de sânge și ura. Victor urla la ei implorându-i să ne dea drumul căci erau beți și nu își dădeau bine seama ce fac. La auzul acestor cuvinte unul din ruși s-a apropiat de Victor și i-a strigat la ureche: „Ocenj jali što mî ne v takoi sostaianie vseгда, mojet tagda vas bâlo bî na mnoga meniše (ce păcat că nu suntem în așa stare mereu, poate atunci voi veți fi cu mult mai puțini). Am înțeles că voi muri cu siguranță atunci și din nou am început să mă rog lui Dumnezeu. Unul din ruși, care se ținea cel mai tare, a poruncit altuia din ei, cu numele Sașa, ca în 30 de minute să-i fie aduse 6 frânghii de 2 m. fiecare. Acela nu a stat mult pe gânduri și a zbughit-o la fugă după frânghii. Timp de 30 de minute am fost din nou bătuți și nu numai. Îmi e greu să povestesc toate acestea. Pâna a venit Sașa cu frânghiile, ceilalți s-au urinat pe noi și ne-au turnat vodcă cu forța în gură și în urechi. În acele momente mă gândeam oare cum o să ne spânzure: pe rând sau pe toți odată. Când Sașa s-a întors cu frânghiile eu nu l-am văzut deoarece

ochii îmi erau umflați și arcadele zdrobite. L-am auzit doar. Nu puteam nici să pling pe dinafară căci lacrima nu se prelingea pe obraz. Îmi înghițeam lacrimile alimentându-mi ura și mai tare cu ele. „Tak zavizati ih!!! (așa deci, legații) spuse unul din ei. Ne-au legat mâinile și gura cu bucați de pânză de la hainele noastre. Apoi ne-au legat de câte un copac pe fiecare și ne-au urat ca mai repede să fim mâncați de câinii vagabonzi. Apoi au plecat. Uh, măcar nu ne executase. Măcar bine că mai respiram aer românesc și stăteam jos pe pământ strămoșesc. Am stat toată noaptea așa, fără să ne găsească câinii vagabonzi sau altcineva. Dimineața, din cauza frigului din cursul nopții începusem să tușesc și în plus mă durea spatele foarte tare. Răcisem la rinichi. Am avut noroc că în acea dimineață ne-a găsit un boschetar treaz care ne-a dezlegat. „Dumnezeu e mare” m-am gândit atunci... Am sărit toți șase pe el sărutându-l și mulțumindu-i. Boschetarul de emoții nu știa ce să spună. Apoi într-o fugă (chiar de eram răniți și slăbiți) ne-am îndreptat spre casă. Când mi-am văzut părinții am avut așa un sentiment de parcă am lipsit o veșnicie. Toți șase am fost internați în spital timp de o săptămână. Au fost alertate de acest incident organele de poliție. Efectul? Hmm... nimic, nimic nici pâna astăzi.

ALEX BASARABEANUL
din CHIȘINĂU

Iar aici, printr-un alt exemplu, vrem să arătăm cum judecă etnicii ruși, acei normali cu obraz și simț omenesc.

Другая реальность

Вот уже 17 лет как прошло с тех пор, как Республика Молдова обрела независимость, отшумели стихийные митинги, утихла антирусская истерия. Ксенофобия столь широко распространившаяся в начале 90-х годов, казалось

бы стихла и сошла на нет. Но так ли это на самом деле? Всё ли так гладко между Русским и Румынским населением Республики Молдова? Пожалуй нет! Просто об этом стали меньше говорить, а в некоторых случаях просто закрывают глаза. Нынешней власти не выгодно признавать то, что такая проблема есть. Однако я как Русский человек неоднократно сталкиваюсь с проблемой ксенофобии, порой слышу в свой адрес весьма нелицеприятные слова

типа: «Русская свинья убирайся домой, оккупант и т.д.». О проблеме перестали говорить в СМИ, но на бытовом уровне она все же есть, и довольно таки широко распространена.

В чем же причина этого? Почему нас Русских так ненавидят Румыны?

Из дискуссий с Румынами о проблеме ксенофобии я чаще всего слышу обвинения в адрес Русских: «Вы оккупировали Бессарабию разделив наш народ, вы принесли с собой голод, репрессии, расстрелы и массовые переселения и т.д.».

Но уважаемые Румыны, здесь есть одно маленькое но очень значимое НО!

Говоря об оккупации 1940 года советскими войсками территории Бессарабии и Северной Буковины, вы забываете кое какую деталь, не Русские оккупировали данную территорию а советские войска, а как известно во главе СССР стоял товарищ Сталин, грузин по национальности. А что касается репрессий так во главе НКВД стоял Берия, уроженец Абхазии. Так почему же вы не кричите долой грузин и абхазов? А если так разобраться, то у коммунистов вообще нет национальности!

Ведь русские в те годы пострадали не меньше!

Однако разговаривая на эту тему с одним моим другом, Румыном по национальности, он мне сказал такие слова: «Румыны не любят Русских не потому что, они устраивали репрессии и прочие вещи связанные с этим, они не любят их за то что, они живя на Румынской земле, не уважают

Румынских традиций, не знают Румынского Языка, и с высока относятся к коренному населению этой земли».

Задумавшись над этими словами, я не могу не признать того, что 90% русскоязычных жителей Республики Молдова не знают Румынского Языка. Сотни раз я был свидетелем того, что Русские смеялись над традициями Румын, над их Народными танцами, неоднократно слышал в адрес Румын говорящих на Румынском языке такие слова как: «Бык, Муль, Царан». Я не могу не признать также и того, что Румыны являются принижены в правах, большая часть радиостанций, телеканалов и прессы на русском языке. Да и в высших эшелонах власти также виден абсурд и дискриминация, депутаты парламента и часть министров не знают государственного языка. А пару месяцев назад я был свидетелем как Румынский парень обратившись к продавцу в магазине на Румынском языке в ответ услышал: «Говори на человеческом языке».

Безусловно до тех пор пока данная ситуация будет существовать в Республике Молдова, проблема ксенофобии не будет решена. Однако не надо забывать что не каждый русскоговорящий это Русский, и не надо забывать что не все Русские одинаковы.

TARAS din CHIȘINĂU

E real și se apropie

Eu am zăbovit mult gândindu-mă cum să încep acest articol. Se pare că toți cunosc despre problemele ecologice destul de mult. Despre asta foarte des se vorbește. În genere, problema ecologică pare a fi arhicunoscută pentru noi. Însă, trebuie de menționat că foarte puțini sunt cei, care cu adevărat, abordează situația ecologică cu seriozitate. Pentru toți, starea ecologică deplorabilă din țară deși este conștientizată de mai toată lumea, rămâne departe de a fi soluționată.

Așa este în firea omului, să nu atragă atenția la probleme, care nu au efecte imediate. Aceasta atitudine este foarte primejdioasă. De obicei, acest tip de probleme, care nu provoacă reacții rapide sunt și cele mai periculoase. Ele nu au efecte imediate, dar nici nu pot fi remediate imediat. Iar trecând o anumită limită, devin deja aproape imposibil să fie rezolvate. Problema ecologică face prte din rândul acestui tip de probleme. Ea are cauze foarte adânci și înrădăcinate puternic. Întrădevăr, până nu demult nu prea simțim asupra noastră efectele situației ecologice, care treptat devenise critică. Asta nu înseamnă, însă, că aceste efecte deja nu există. Anume faptul acesta, că noi încă nu prea atragem atenția la ceea ce nu ne afectează imediat, îngreunează cel mai mult rezolvarea situației ecologice, care devine tot mai drastică. Neînțelegerea seriozității acestor probleme nu ne permite crearea și efectuarea unor măsuri, care ar putea schimba situația spre bine. Pericolul însă este foarte mare. Omenirea în mare parte a pierdut legătura sa cu natura. În epoca noastră postindustrială se pare că omul a uitat că este doar un grăunte de nisip în comparație cu mărețea naturii. Omul a uitat că este o parte din marele ocean al naturii și că este ieșit din sânul ei. Aceasta miopie a umanității rupând legătura noastră directă cu natura, mai distruge și înăși esența spiritualității societății umane în general, duce la degradare și autodistrugere. Principalele valori umane sunt date uitării, ceea ce va duce la revolta Universului împotriva materialismului pur, goanei după bunăstare și profit. Apariția SIDEI, altor maladii la nivel genetic este o reacție naturală la acele schimbări radicale în esența naturii și Universului, care își permite omul în ultimele decenii. Deci, dacă să privim mai atent nu e atât de departe catastrofa globală, semnele ei se văd chiar și acum deja. Dacă fiecare dintre noi s-ar uita asupra sa, oare nu are aceeași atitudine dăunătoare față de natura. Oare nu a devenit natura pentru noi ceva frumos dar îndepărtat, cu care

nu pea simțim legătura directă deja. Ea devenit pentru noi ceva străin, un lucru exotic, un fel de tablou care îl privim dintr-o parte, însă din păcate am uitat că suntem o parte componentă a acestui tablou.

Sigur, nu trebuie de negat valoarea industrializării, digitalizării etc. pentru societate. Însă aceste aceste valori au devenit dintr-o cauză în opoziție cu natura. Și dacă să ne gândim mai bine nu în ele este problema. Principala problemă este în atitudine. Umanitatea trebuie să se dezvolte, industria este un mijloc pentru dezvoltarea ei. Dar ea nu trebuie să fie în disonanță cu valori multă mai importante, care ne-au pus on vârful creației, care ne-au permis să fim ceea ce suntem și ne-au dat posibilități enorme.

SCIT

Idealuri (Neamurile)

“Și a zis Dumnezeu: Să facem om după chipul și asemănarea Noastră, ca să stăpânească peștii mării, păsările cerului, animalele domestice, toate vietățile ce se ârăsc pe pământ și tot pământul!”

Domnul a binecuvântat pe toate pe care le-a creat și pe toate lea orânduit cu mare înțelepciune și mare dragoste. Iată pământul, cu toate cele pământeste și iată omul le stăpânește. De trei ori pământ "căci pământ ești și în pământ te vei întoarce".

De la izgonire încoace multe s-au schimbat. Până la Noe oamenii s-au înmulțit și s-au înrăit.. În vremea lui Noe a fost potopul, iar după potop din seminția lui Noe omul iarăși s-a înmulțit.

Dacă până la răstignirea Domnului Iisus Hristos, fiul lui Dumnezeu, nu toți erau chemați și aleși pentru calea cea dreaptă spre adevăr, atunci odată cu și de la învierea Domnului Iisus Hristos, fiul lui Dumnezeu, toți sunt chemați.

“Mulți sunt chemați dar puțini aleși”. Și dintotdeauna celor aleși Dumnezeu le-a purtat de grijă și ia călăuzit. Pentru cei aleși Domnul a ales daruri speciale. Astfel că cei aleși au primit pe toate într-un singur scop spre un singur adevăr total definit. Prin cei aleși au fost alese neamurile. Pe cei aleși Domnul ia așezat pe pământuri alese ca să-i ferească de cele netrebuincioase

și de stricăciuni. Căci Domnul a dat fiecăruia după marea Sa înțelepciune dumnezeiască.

Și fiecare neam are pământul său. Iată-ne, neamul român, așezați de multe secole pe pământurile cuvenite. Domnul alege. Pământul nostru e comoara ce o stăpânim de multă vreme. Ne-a fost dată pentru a ne fi de folos, dar în același timp pentru a o păstra, păzi și ocroti de dragul moștenitorilor. Și cum Domnul ne ocrotește pe noi cu iubire așa și noi trebuie să ne ocrotim darul primit de la unicul și adevăratul Dumnezeu.

Un neam nu mai există fără pământ și vreau să mă-nțelegeți corect: a ne ocroti pământul înseamna a binecuvânta, a slavi și a mulțumi lui Dumnezeu.

Este o vorbă veche: “ce-i al tău e pus deoparte”, păi iată, al nostru e pământul românesc iar alt pământ nu ne-ar împăca sufletele. Esența este că pământul românesc, pământul primit e ceea ce ne împlinesc idealul românesc, e ideea ce ne încălzește sufletele și conștiința cu pacea și liniștea interioară, e impulsul ce ne limpezește și dă sens gândurilor noastre, e lumina ce ne îndreaptă pe drumul drept.

Toate-s trecătoare... dar va veni ziua când vom da socoteală pentru întrebuițarea darurilor și harurilor. Căci toate au rânduiala de la Dumnezeu și toate câte se fac, se fac spre bine.

SORA

Interviu cu Vasile Chistrugă veteran al armatei romane

Veteranul: Născut sunt în Bălți, la 1 ianuarie anul 1924. În '41, când a venit armata română, mi-a plăcut foarte mult cum mergeau cu drapelul și, în '42, am intrat la școala de sub-ofițeri din Timișoara. Acolo am învățat primul an. Al doilea an – la școala de subofițeri Drăgășani. După terminarea școlii am fost trimis în orașul Hotin. De la Hotin, când au venit rușii în '44, ne-am refugiat în România, acolo am format batalionul 503. La 21 august pe

noi ne-au trimis pe frontul de la Iași, dar n-am ajuns până acolo. Rușii au rupt frontul și noi am fost nevoiți să ne retragem. Și deacum a fost ordin să se menție linia frontului între Vaslui și Iași. Aceasta a fost seara, la ora opt, iar la ora 12 regele Mihai ne-a spus "Întoarceți armele contra nemților cotropitori". Și noi a mers deja împotriva nemților. Am dezarmat armata germană, care era la București, la cotitura Buzăului. Când au venit rușii nu mai era nici un neamț acolo. În '45 am fost transferat în legiunea Arad, la granița cu Ungaria. Acolo a venit un ordin și pe noi ne-au întreat "Unde te-ai aflat în patruzeci?". Eu am scris

drept, că minciuni nu erau atunci. Am scris că m-am aflat în satul Bârnova, comuna Lipnic, județul Soroca. Iar după două săptămâni ne-au chemat la legiune și au spus că au ordin ca să ne predeie la ruși, că suntemi cetățeni rusești. Chiar atunci ne-au luat din Arad și ne-au adus la Chișinău, la "Filtrationnii Punkt". Acolo am stat de pe 11 aprilie până la opt mai, iar la opt mai vine un domn și ne spune "Sabieraitesi". Ne-au dus la KGB și ne-au arestat. Noi trei am fost. Ne-au arestat și ne-au dus la închisoare. Pe mine m-au învinuit conform articolului 54 1A ca trădător de Țară Sovietică. Eu m-

am născut în România, am învățat românește și am fost în armata română, iar ei mi-au spus trădător de Țară Sovietică... De la Chișinău m-au transferat la Cernăuți, pentru că compania mea a fost la Hotin. Acolo era deja Ucraina și acolo m-au judecat pe 10 și 5 ani fără drepturi. Am lucrat în orașul Cupinsk, unde era distrusă fabrica de zahăr. De la Cupinsk m-au transferat la Izium, la fabrica de reparație a locomotivelor. De la Izium la Harkov, iar de la Harkov ne-au dus tocmai în RASS Comi. Acolo am lucrat la Calea Ferată. Am contruit calea ferată de la Peciora până la Vorkuta. Până în anul '50. În '50 m-au transferat la Tiumeni, pentru că Stalin a vrut să unească Vorkutaua cu Igarka. Acolo o zi de detenție se considera ca trei zile, dacă faceai 150 de procente, și astfel eu m-am eliberat cu 2 ani și 7 luni mai devreme, în 1952, la întâi august. După eliberare m-am întors aici, însă de lucru nu-mi găseam, pentru că aveam în pașaport o ștampilă că am fost deținut. Am fost nevoit să plec din nou în RASS Comi și acolo m-am instalat la lucru, acolo m-am căsătorit, iar în '58 s-a născut un copil. Însă radiația în locurile celea era prea mare și a murit acel copil, iar când s-a născut al doilea copil noi am plecat de acolo. M-am întors din nou aici și am lucrat la mina de piatră, am fost chiar decorat cu medalia "Gloria Muncii". Iar în '84 am ieșit la pensie și așa o duc până acum.

Radu: Da primiți ceva bani de la stat, ca veteran?

Veteranul: Primesc două sute de lei.

Radu: Ca veteran al armatei române?

Veteranul: Da.

Radu: Da în componența Armatei Române ați fost decorat cu ceva ordin?

Veteranul: Am crucea comemorativă.

Radu: Încă o întrebare: care a fost atitudinea ostașilor români față de ordinul lui Mihai întâi? Când v-au spus să întoarce-ți armele contra nemților?

Veteranul: Atunci noi ne uitam la nemți și nemții se uitau la noi, căci mai ieri am fost aliați, da azi avem ordin să luptăm cu ei...

Alexei: Da în timpul războiului, când intrați în vreo localitatea din Basarabia, care era atitudinea populației față de armata română?

Veteranul: Erau foarte bucuroși, au primit-o cumsecade... armata română...

Alexei: Ați fost în Transnistria? În teritoriul care a fost dat sub mandatul României?

Veteranul: Nu, n-am fost.

Radu: În perioada sovietică se spunea că jandarmii erau foarte crunți cu populația băștinașă, aceasta-i adevărat?

Veteranul: Adică?

Radu: Se zicea că-i bateau pe oameni pe nedrept, că-i omorau...

Veteranul: Nu-mi închipui cum ar putea fi bătut un om pe nedrept în acel timp... Pe cine bateau, bateau pe merit. Pe acei care furau, jefuiau... De exemplu, a fost un caz în satul Bârnova, când i-au prins pe niște flăcăi c-au furat găini. I le-au legat, găinele, de gât și i-au pus să meargă prin sat și să strige "Cine va face ca noi, ca noi are să pățească!"

Da degeaba nu mai băteau pe nimeni...

Radu: Aceasta a fost pur și simplu o minciună sovietică?

Veteranul: Da, sigur... Da rușii că m-au dus în Siberia și m-au judecat la 10 ani pentru nimic, aceasta a fost meritat?

Alexei: Dumneavoastră considerați ziua de nouă mai sărbătoare, ziua a victoriei? Adică e ziua victoriei a Dumneavoastră?

Veteranul: Păi...toți consideră, și românii consideră... Cinci divizii românești au luptat cu nemții până în Cehoslovacia, în munții Tatra... Acolo ce era! O amestecătură strașnică – nemți morți, români... Da rușii când au intrat în România acolo nu era nici un soldat german. Noi am dezarmat armata germană...

Radu: Da la care operații militare ați participat?

Veteranul: La Otopeni, lângă București... și la cotitura Buzăului... e o trecătoare așa prin Munții Carpați...

Radu: Contra oștilor sovietice n-ați luptat?

Veteranul: N-am luptat, n-am avut ocazia... Eu am fost la școala de sub-ofițeri...

Radu: Eu am vrut să întreb: când erați aliați cu Germania, nemții ajutau cumva armata română?

Alexei: Da, care era atitudinea Germaniei față de armata română, de România?

Veteranul: Atuncea germanii nu se amestecau în treburile noastre... Chiar și aici, în Basarabia, erau numai nemți trecători...

Radu: Puteți să mai povestiți ceva?

Veteranul: Pot să spun că când au intrat rușii, ei l-au tuns pe al nostru comandant de companie, i-au luat cizmele și atunci el ne-a spus: "Băieți, de acum fiecare pe seama lui". Asta în Mărășești a fost. În Râmnicu-Sărat ne-au dezarmat rușii...

Radu: Da ce puteți să spuneți despre atitudinea soldaților sovietici față de populația română?

Veteranul: Era strașnic. Buzunăreau oamenii pe drum, luau totul... soldații ruși... Împușcau... În Dorohoi au împușcat un depozit de vin, era vinul până la genunchi... S-au comportat foarte rău... Nemții nu făceau așa ca armata sovietică...

Alexei: Da după război v-ați întâlnit cu vreun soldat care a luptat de partea sovietică?

Veteranul: Da, sunt pe aici...

Alexei: Și cum e atitudinea? Cum vă comportați unii cu alții?

Veteranul: Da ce am eu cu dânșii...

Alexei: Dumneavoastră ce credeți de ruși?

Veteranul: D-apoi ei cică ne-au eliberat... Cică ne-au scos de sub jugul românesc...

Alexei: Aha, le mulțumesc mult.

Radu: Mai întrețineți legături cu acei cu care ați luptat cândva?

Veteranul: Da nu mai sunt... Am avut un consătean, în România... Pe dânșul nu l-au predat rușilor și el a rămas acolo ... da a murit...era colonel...

Radu: Cum îl chema?

Veteranul: Garaz. Garaz Ilie. A fost colonel în armata română, în Bistrița-Nasăud... Am scrisori de la dânșul, da a murit în 2002. El m-a ajutat să primesc o legitimație ca veteran de război, a căutat la arhivă toate documentele...

Radu: Da care guvern vă plătește compensația?

Veteranul: A nostru... De la România nu văd nimic, nici cetățenie... Mai știu unul care a fost în armată și deja de trei ani cetățenia n-o poate primi...

Radu: Puteți să spuneți ceva pentru tinerii de astăzi?

Veteranul: Ce pot să le spun? Să iubească țara și să fie cinstiți, altceva ce pot să le spun?

Veteranul: Moldovenismul acesta tot nu-i bun, cică noi nu suntem români ... da eu acum vorbesc românește, oare voi nu mă înțelegeți? Ori Voronini nu-nțelege când vorbește cu Băsescu? Are translator? Sunt ținuturi: Moldova, Oltenia, Transilvania, Banatul, dar e o limbă! Acele sunt ținuturi, nu țări! Și aceste ținuturi toate au făcut parte din Dacia lui Traian...

Alexei: Până în anul '40 ați avut ceva legături cu Garda de Fier, cu Legiunea?

Veteranul: Eu n-am fost niciodată în niciun partid... Și nici cu legionarii n-am fost... Aici, zvastica era unde a fost poșta veche...

Alexei: Acolo era Casa Verde?

Veteranul: ..eu învățam atunci la gimnaziu, peste drum. Acolo era zvastica legionară...

Alexei: În '40, când a fost anexată prima dată Basarabia de trupele sovietice, ce făcea lumea?

Veteranul: În '40 noi am ieșit cu preotul de la Bârnova spre Naslavcea, să ținem piept rușilor, da ei n-au venit. Au venit cu o locomotivă cu un vagon și au început "Tovarășilor, tovarășilor!"... Au tăiat crucea de la biserică și au zis că a detunat-o, din cauza fulgerului...

Radu: Ce credeți despre cedarea Basarabiei în '40?

Alexei: Da, când armata română s-a retras fără nici o împuscătură?

Veteranul: N-a fost corect, sigur că n-a fost corect... Ne-au trădat... A venit ordin de la Carol al II-lea să predeie Basarabia și Nordul Bucovinei...

Radu: Ce armament aveau ambele armate? Putea oare România să reziste în fața armatei roșii?

Veteranul: Armată rusă pe aici nici nu prea a fost. Da aveau și ei...niște baionete... La noi tot armamentul

era cehoslovac... ZB-uri, mitraliere... Da în '41 când trăgea artileria peste Nistru tocmai cădeau oamenii jos de la acel sunet... Și Nistrul era roșu ... iată câți ostași români au căzut pe Nistru ... aici era linia Stalin, pe Nistru, erau cazemate...

Alexei: Ce credeți despre războiul de pe Nistru, din '92?

Veteranul: Ce să cred? Snegur a fost acela care l-a eliberat pe Smirnov când l-au prins la Kiev ... Ce pot să cred?! Smirnov e unul care a venit din Kamciatka și e președinte la moldoveni!

Alexei: Da ce credeți despre Bucovina și Basarabia de Sub, care-s acum ale Ucrainei? Trebuie reîncorporate în România?

Veteranul: D-apoi ele n-au fost niciodată a Ucrainei...

Alexei: Acum ucrainenii zic că Bucovina e pământ istoric ucrainesc. De unde, dacă ea n-a fost niciodată a lor?!

Veteranul: Nu, n-a fost niciodată. Acolo încă Ștefan, la Dumbrava Roșie a arat pământul și a sădit pădure...

Alexei: Anul trecut, președintele României, Traian Băsescu, i-a propus Moldovei să renunțe la Transnistria și să se unească cu România. Ce credeți despre aceasta?

Veteranul: Da pe Băsescu l-au dat jos...

Alexei: Da, dar ce credeți despre această propunere?

Radu: Când ne-au propus să renunțăm la Transnistria și să intrăm cu România în UE?

Veteranul: Da eu cred că Transnistria niciodată n-a fost a României!

Alexei: Da, dar acolo trăiesc români...

Veteranul: Eu știu că în Transnistria sunt români aduși din Ardeal, din Transilvania, da ei

acum nu recunosc că-s români, zic că-s moldoveni...

(Povestește despre viața în închisoare)

Veteranul: Nu puteam merge! Mă aninau cu canga de bușlatul rusesc și mă trăgeau după poartă, spuneau că nu vreau să lucrez... Da eu nu puteam merge, așa de slab eram! Aici, la Ocnița, odată, când ne-au adus mâncare, eu am scris un bilețel, l-am băgat într-o bucățică de pâine și l-am aruncat. Erau să mă împuște. Mi-au zis "Ce-ai aruncat?!". Eu am zis "N-am aruncat nimic. Poți să mă ucizi chiar aici, deja mi-i totuna!". Atunci și-a pus pistolul pe masă și mi-a zis "Acuș te împușcăm ca pe-un câine!" În Ucraina ne dădeau mâncare, da ca la purcei – tărăță amestecată cu apă, în borcane de jumătate de litru. Da în drum spre RASS Comi, în tren, ne dădeau pește sărat, da apă – nu. Ce-i drept

în Tiumeni era așa un șef de lagăr că și cearșafuri și mâncare erau, da eu acolo nu mult am stat, pentru că repede m-am eliberat. Mai țin minte un caz: ger era de 30 de grade și când au tamponat trenul eu am căzut între două vagoane, da trenul s-a pornit. Atunci aud cum cineva strigă "Oprește! Unu-i gata". Trenul s-a oprit, da eu ies de acolo. Rusul m-a privit și-mi spune "Dute, moldoveanule și nu lucra azi. Stai lângă foc și încălzește-te, dacă ai rămas viu". Așa am scăpat în ziua ceea. Da pentru ce, băieți, eu am suferit atunci? Pentru nimic. Și acum ei mă numesc tovarăș! Voronin stă și pupă Biblia, iar apoi se duce și-i pune flori lui Lenin. Da cine a fost Lenin? Dărăma biserici și prăda averi. Aici în Ocnița au săpat groapă împrejur la biserică, s-o arunce în aer, da s-au temut, pentru că gara e aproape. În schimb au făcut întrânsa veceu și tir...

Radu: Da depre foamea de după război ce credeți?

Alexei: Din '46-47?

Veteranul: Sigur că eu deja nu eram aici, da mi-au povestit surorile cum veneau soldații ruși și luau totul, chiar și semințele din pod le măturau. Organizat s-au făcut toate acestea... La mine a murit bunelul și doi frați a mamei au murit de foame... Pe trei odată i-a înmormântat bunica...

Radu: Și pentru ce credeți că a fost organizată această foame?

Veteranul: Pentru a extermina, pentru a distruge națiunea noastră... Pe moldoveni i-au dus în Siberia, da Ocnița îi plină de ucraineni și de ruși

Interviu realizat de
RADU OCNIȚESCU și
ALEXEI OCNIȚEANU

CULTURA – ELEMENTUL ESENȚIAL ÎN DETERMINAREA IDENTITĂȚII NAȚIONALE

Cultura este acel element care determină în cel mai sigur mod identitatea națională a fiecărui popor în parte. De aici și reese că acel stat, neam ce nu și recunoaște cultura, nu există ca atare. Cultura prin sine reprezintă o totalitate de tradiții, datini transmise cu chibzuință din generație în generație.

Deasemenea putem spune ca cultura reprezintă prin sine o moștenire ce se transmite cu ajutorul codurilor de comunicație specifice cum sunt gesturile ori cuvinte, scrisul și artele, mass-media (presa, radioul, televiziunea). Tot ce ține de cultură putem spune că aceasta poate fi însușită prin diverse forme ale memoriei subiective (reflexe, cuvinte, imagini) dar și prin intermediul memoriei obiective (obiecte, cărți etc).

Este simțitor faptul că în ultimii ani a crescut interesul maselor la studierea tradițiilor folclorice. Fenomenul acesta se datorează încărcăturii valorice acumulate pe parcursul secolelor de către acestea.

Nivelul de cunoaștere a propriei culture depinde de o serie de factori care sunt diferiți de la un stat la altul. Astfel de factori se întâlnesc și în statul nostru, însă așa vrea să menționez că pozitivi acești factori nu putem săi numim nicicum. Și anume în lista acestor factori putem include factorul politic care se caracterizează printr-o serie de măsuri, procese, acțiuni, întreprinse de către conducerea statului în vederea promovării valorilor culturale naționale.

Acum dacă așa face o tangentă la situația care are loc în statul nostru atunci putem spune ferm convinși că aportul factorului politic la promovare valorilor culturale este regretabil de neînsemnat.

Un alt factor ce derivă din cel anterior este factorul geopolitic. Ceea ce reprezintă amplasarea geografică și politică a statului. Aportul acestui factor a fost deseori dominat în ceea ce privește evoluția culturală a națiunii. Mă refer în special la latura negativă a acestui factor care întruchipează totalmente expansionismul sovietic ce a pătruns în toate sferele de activitate ale statului. Drept consecință avem situația prezentă la moment, poporul nu-și recunoaște propria cultură, propriile valori care au stat la baza constituirii identității naționale.

Și un ultim factor, după părerea mea, constituie factorul social, adică atașarea fiecăruia din noi față de valorile culturale naționale, tot aici includem și raportul fiecăruia din noi la păstrarea, dezvoltarea și transmiterea pe mai departe a tezaurului național – cultura.

Generalizând așa mai vrea să menționez că dacă noi o să știm cum să modelăm acești factori (menționați mai sus) în așa fel ca aportul acestora să fie cât mai pozitiv, atunci temeiuri pentru faptul pierderii valorilor culturale în timp nu vor mai exista.

STEVAS

Legiunea surprinde. Prevestitorii de rele – politicieni, oameni de afaceri, înțeleptii de profesie sau înstrăinații pur și simplu – vesteau, parcă, un alt soi de început. Oamenii cumsecade, nădăjduind în gesturi teatrale din partea Legiunii, ne vesteau și ei un alt început. Și unii și alții se pot mira astăzi. Îi asigurăm că au să se mire și mâine. E în destinul organismelor vii să se nedumerească. O mașină nu te surprinde. Un partid politic mort nu te surprinde. Închipuiți-vă că ar fi guvernat liberalii: cine n-ar fi știut dinainte totul, chiar – sau mai ales – afacerile ce se vor întreprinde?

Căpitanul surprindea. A fost una din cele mai mari victorii asupra adversarilor săi – care nu erau nici puțini, nici proști – de a face exact lucrul la care nu se așteptau. Cine ar fi crezut că, după alegerile din 1937, Legiunea nu va da lupta? Căpitanul n-a grăbit-o. Simțea, poate, că – în România aceasta care înțelege cu întârziere – lumea păstrează un rest de încredere în ceilalți și o rezervă față de Legiune. A trebuit ca ceilalți, cu Rege cu tot, să le arate până la capăt ce pot și ce nu pot. A trebuit ca Legiunea să le arate că poate îndura totul. Una din atitudinile cele mai surprinzătoare adoptate de Căpitan a fost cea folosită în lupta electorală. Propaganda se face de obicei în județele unde te simți slab. Căpitanul o făcea mai ales în județele unde Legiunea era tare. De ce? Pentru că puterea iradiază. Și cu cât o adâncești mai mult, cu atât iradiază mai bine. Victoria nu se cucerește în suprafață. Ci în adâncime.

Dacă lumea românească ar cunoaște mai bine Mișcarea Legionară, dacă ar citi cărțile căpeteniilor, circularile din trecut și mai ales acea extraordinară Cărticică a Șefului de Cuib, ar înțelege mai mult din ce se întâmplă azi. S-ar mira încă, uneori. Dar ar sfârși prin a înțelege.

Aproape toată lumea se întreabă: ce face Mișcarea Legionară în cutare problemă? Ce program are pentru cutare sector? Cum va reforma Academia Română? Dar ce are Legiunea cu Academia Română? O mișcare izvorâtă din străfundurile românești curge în albia ei. Dacă apele se vor umfla – și vor trebui până

la urmă să se umfle – atunci ele se vor revărsa peste întreaga întindere a vieții publice. Până atunci ele își vor adânci propria lor albie. O mișcare vie nu se anemiează răspândindu-și peste tot puterea creatoare. Ci făcând mai creator aceea ce s-a dovedit odată viu. Așa cum, în acțiunea electorală, Căpitanul întărea aceea ce era tare, așa trebuie să se aștepte oricine să facă și pe viitor Legiunea.

Unde a reușit ea până acum? În crearea altui tip de om. Ce e firesc să întreprindă acum, când are mijloacele legale s-o facă? Să adâncească și apoi să extindă, potrivit cu mijloacele ce-i stau la îndemână, tipul de om creat. Dar, oricât de fierbinte ar fi gândul conducătorilor de a vedea toată România legionarizată, aceasta nu se poate întâmpla de la o zi la alta. Iar pentru ca înăuntrul Legiunii educația s-a făcut prin elite, lumea românească urmează a fi și ea transformată prin influența elitelor legionare existente sau în curs de constituire înăuntrul ei.

Ion Moța

Și mă gândesc la aceea, fără seaman în viața noastră publică, școală de elite, care trebuia să fie și probabil va fi Corpul Moța-Marin. Elitele care urmează a se ridica înăuntrul ei vor trebui să fie atât de pure, încât Căpitanul a ordonat ca numărul membrilor să nu treacă de 10.000. "Să trăiești după tipul de viață și să mori după tipul de moarte al lui Moța". Cum ar putea fi mai mult de zece mii de oameni din acestia? Dar știți ceva? Să visăm că lucrul e cu puțință. Să lucrăm fiecare dintre noi, ca și cum lucrul ar fi cu puțință. Și să ne închipuim al zece mii unulea, într-o țară unde Cel mai bun dintre noi a nădăjduit să numere doar zece mii.

CONSTANTIN NOICA
(Buna Vestire, 1940)